

Sygn. akt VI P 34/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 lipca 2016 roku.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący SSR Przemysław Chrzanowski

Protokolant stażysta Patrycja Wielgus

po rozpoznaniu w dniu 18 lipca 2016 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa M. S.

przeciwko S. F.

o ustalenie wypadku przy pracy

I. oddała powództwo,

II. zasądza od M. S. na rzecz S. F. kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

III. nakazuje zwrot kwoty 12 zł (dwanaście złotych) z konta bankowego Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie na rzecz pełnomocnika S. F. tytułem zwrotu opłaty.

Sygn. akt VI P 34/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 15 grudnia 2015 roku skierowanym przeciwko S. F., prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą (...), powódka M. S. wniosła o ustalenie, że wypadek jakiego doznała w dniu 12 września 2013 roku był wypadkiem przy pracy w rozumieniu ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych. W uzasadnieniu pozwu, powódka wskazywała, iż w okresie do czerwca 2014 roku była zatrudniona przez pozwanego i pracowała w sklepie znajdującym się w Centrum Handlowym (...) w W.. W dniu 12 września 2013 roku powódka w drzwiach wejściowych do Centrum Handlowego poślizgnęła się, w wyniku czego doznała złamania ręki skutkującego niezdolnością do pracy do dnia 31 października 2013 roku. Do pracy M. S. powróciła w okresie od 4 listopada 2013 roku do 18 listopada 2013 roku, gdyż w wyniku kolejnego urazu ręki, wymagała dalszego leczenia. W uzasadnieniu pozwu powódka podniosła, iż po jej stronie istnieje interes prawny w uznaniu przedmiotowego zdarzenia jako wypadku przy pracy, sprowadzający się do umożliwienia jej, w wyniku pozytywnego rozstrzygnięcia, wystąpienie z wnioskiem do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o przyznanie jednorazowego odszkodowania na podstawie wspomnianej ustawy.

(pozew –k. 1-2)

W odpowiedzi na pozew z dnia 12 lutego 2016 roku pozwany wniosł o oddalenie powództwa w całości jako bezzasadnego. W uzasadnieniu swojego stanowiska S. F. wskazywał, iż zdarzenie z dnia 12 września 2013 roku

z udziałem powódki miało miejsce w drodze do pracy, a nie w miejscu pracy. Zdarzenie zaistniało przy wejściu do Centrum Handlowego (...) w W., a nie bezpośrednio w lokalu pracodawcy, w którym prowadzi działalność gospodarczą. Nadto wskazywał, że przedmiotowe zdarzenie nie miało miejsca podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych.

(odpowiedź na pozew – k. 15-20)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. S. była zatrudniona od dnia 1 stycznia 2001 roku do 30 czerwca 2014 roku, na podstawie umowy na czas nieokreślony, przez pozwanego S. F., prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo Handlowe (...) na stanowisku sprzedawcy. Powódka świadczyła pracę w lokalu pracodawcy mieszczącym się w Centrum Handlowym (...) w W..

(bezsporne, rozwiązanie umowy o pracę – k. 3, umowa o pracę – k. 4, zeznania stron)

W dniu 12 września 2013 roku przed godziną 10:00 powódka poślizgnęła się na mokrej posadce w drzwiach wejściowych do Centrum Handlowego (...) od strony ulicy (...) w W., w wyniku czego doznała urazu w postaci złamania trzonu kości promieniowej prawej. We wskazanym dniu, powódka była zobowiązana do otwarcia należącego do pozwanego sklepu o godzinie 10:00, po uprzednim przygotowaniu miejsca pracy poprzez włączenie komputera, światła oraz kasy fiskalnej, do których to czynności nie przystąpiła z uwagi na zaistniałe zdarzenie.

(karta wypadku – k. 5-7, zgłoszenie wypadku przy pracy pracownika – k. 31, protokół ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy – k. 32-35, karta wypadku w drodze do pracy lub z pracy – akta osobowe, zeznania stron)

Sąd ustalił stan faktyczny w niniejszej sprawie w oparciu o dokumenty złożone do akt sprawy, w tym dokumenty z akt osobowych, których prawdziwość nie była kwestionowana w toku niniejszego postępowania. Sąd oparł się również na zeznaniach pozwanego oraz częściowo na zeznaniach powódki.

Sąd odmówił wiarygodności zeznaniom powódki w zakresie, w jakim twierdzi, że w dniu 12 września 2013 roku doszło do wypadku w pracy. W tym zakresie zeznania są sprzeczne z wyżej wymienionym stanem faktycznym oraz są gołosłowne.

Zeznania przesłuchanego w sprawie pozwanego Sąd ocenił jako wiarygodne, dając im w pełni wiarę, ponieważ były spójne, a ich wiarygodność, w świetle pozostałego zgromadzonego materiału dowodowego, w tym dokumentów, nie budziła wątpliwości.

Strony, reprezentowane przez profesjonalistów, nie wnosiły o uzupełnienie materiału dowodowego.

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie jest ustalenie, czy wypadek jakiego doznała M. S. w dniu 12 września 2013 roku w drzwiach wejściowych do Centrum Handlowego (...) w W. od strony ulicy (...) może być uznany jako wypadek przy pracy w rozumieniu ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2002r. Nr 199 poz. 1673 ze zm.).

Zgodnie z regulacją zawartą w treści art. 189 k.p.c. powód może żądać ustalenia przez Sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. W omawianej sprawie interes prawny powódki jest niewątpliwy i sprowadza się do umożliwienia jej dochodzenia świadczeń z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych.

Definicja legalna zdarzenia będącego wypadkiem przy pracy zamieszczona jest w art. 3 ust 1 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, zgodnie

z którym za wypadek przy pracy uważa się nagłe zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą: podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych; podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika czynności na rzecz pracodawcy, nawet bez polecenia; w czasie pozostawania pracownika w dyspozycji pracodawcy w drodze między siedzibą pracodawcy a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy. Zgodnie z przytoczoną regulacją, kwalifikacja zdarzenia jako wypadek przy pracy precyzowana jest przez cztery elementy: nagłość zdarzenia, zewnętrzny charakter przyczyny, skutek w postaci urazu lub śmierci oraz związek z pracą. Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego, wypadek którego doznała M. S. był zdarzeniem niespodziewanym i raptownym a więc spełniającym cechy nagłości, którego przyczyną była śliska posadzka w drzwiach wejściowych centrum handlowego, a więc wywołane ewidentnym czynnikiem zewnętrznym, mogącym w zaistniałych warunkach skutkować powstaniem urazu. Wystąpienie samego skutku w postaci urazu również nie budzi wątpliwości w ustalonym stanie faktycznym, o czym świadczą zgodne zeznania i oświadczenia stron oraz dokumentacja zgromadzona w sprawie.

Ostatnią przesłanką wskazywaną w przytoczonej definicji, jest związek zdarzenia z pracą, do którego ustalenia, zgodnie z doktryną i orzecnictwem, wystarczające jest by zdarzenie pozostawało z pracą w związku czasowym, miejscowym lub funkcjonalnym. (uchwała SN z dn. 7 lutego 2013, sygn. III UZP 6/12). Związek czasowy i miejscowy zaistniałego zdarzenia z wykonywaniem pracy ma miejsce wówczas, kiedy pracownik w chwili w której uległ wypadkowi pozostawał w sferze interesów pracodawcy, które ma zwykle miejsce po przekroczeniu przez pracownika wejścia do zakładu pracy pracodawcy. Definicję terenu zakładu pracy zawiera § 2 pkt 7a rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 26 września 1997 roku w sprawie ogólnych przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy (tekst jednolity: Dz. U. z 2003 r. Nr 169, poz. 1650) określając go jako przestrzeń wraz z obiektami budowlanymi, będącą w dyspozycji pracodawcy, w której pracodawca organizuje miejsca pracy.

W omawianym przypadku, wejście do centrum handlowego nie należy do strefy będącej w dyspozycji pozwanego, który dysponuje jedynie jednym lokalem znajdującym się we wspomnianym budynku. W tym znaczeniu, miejscowy aspekt związku zdarzenia z pracą nie byłby w omawianym przypadku zachowany. Inne rozumienie czynnika miejscowego w aspekcie związku zdarzenia z pracą prezentuje I. Jędrasik-Jankowska (I. Jędrasik-Jankowska, Pojęcia i konstrukcje prawne ubezpieczenia społecznego, s.442), która miejsce wykonywania pracy definiuje jako pojęcie szersze od zakładu pracy, traktując to ostatnie jedynie jako punkt odniesienia przy kwalifikacji danej przestrzeni. Zdaniem autorki, miejsce pracy jako miejsce wykonywania czynności pracowniczych definiuje przestrzeń czasowa wyznaczana przez stan pozostawania w dyspozycji pracodawcy wskazująca na traktowanie danego czasu jako czasu pracy. Również i w tym ujęciu aspekt miejscowy związku z pracą nie byłby zachowany z uwagi na fakt iż strony zgodnie potwierdziły, iż powódka nie przystąpiła w dniu zdarzenia do wykonywania czynności pracowniczych, a więc nie pozostawała w dyspozycji pracodawcy a co za tym idzie, okres czasu w którym miało miejsce zdarzenie nie może zostać zakwalifikowany jako czas pracy powódki. Niejako potwierdzeniem tego może być fakt nieotrzymania wynagrodzenia za pracę przez powódkę, za wskazany dzień, lecz uzyskanie zasiłku chorobowego z ubezpieczenia społecznego. Jak już wspomniano, przy kwalifikacji zdarzenia jako wypadku przy pracy, uwzględnić należy również kryterium funkcjonalne, mające wprawdzie charakter następczy po kwalifikacji przestrzennej, a rozumiane jako wykonywanie przez pracownika czynności, których charakter pozostaje w związku z wykonywaną pracą lub są one wynikiem poleceń przełożonego a nawet wykonywane bez takiego polecenia. Jak wskazano powyżej, powódka w dniu zdarzenia nie przystąpiła do wykonywania obowiązków nałożonych na nią przez stosunek pracy, co za tym idzie, nie pozostawała w dyspozycji pracodawcy, zatem i w tym aspekcie przesłanka związku zdarzenia z pracą nie pozostaje zachowana.

Wobec braku spełnienia ustawowych przesłanek kwalifikacji zdarzenia jako wypadku przy pracy, należało uznać powództwo wytoczone przez M. S. jako bezzasadne, związku z czym orzeczono jak w pkt. I.

W przedmiocie kosztów procesu w pkt. II, Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. oraz § 9 pkt 1 ust. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015 poz. 1804).

Ponadto Sąd w pkt. III nakazał zwrot kwoty 12 zł z konta bankowego Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie na rzecz pełnomocnika S. F. tytułem zwrotu opłaty.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji wyroku.